

Тия думи на Негово Височество прѣведе на български командира на 1-ва дружина Подполковникъ Кесяковъ.

И тъй, Българскитѣ опълченци не се оказаха плашливци, за каквито ги считаха нѣкои отъ офицеритѣ. Тѣ не само не избѣгаха, щомъ минахме Дунава, но и отъ битката не избѣгаха.

Напротивъ, спорѣдъ думитѣ на Княза Лейхтембергски, тѣ се биха не по-лошо отъ Русскитѣ войници, което и въ дѣйствителностъ бѣше тъй. Слѣдователно, останалитѣ живи опълченци получиха пълно удовлетворение за оскърбленията, които тѣ бѣха прѣтърпѣли отъ своето началство.

Тукъ азъ си припомнихъ за д-ра Вязанкова и съжелявахъ, че го нѣмаше тукъ и той да чуе думитѣ на Герцога и се порадва.

Вязанковъ неуморно работи подъ неприятелскитѣ вистрѣли, като подаваше нуждната помощъ на раненитѣ. Но за нещастие, отъ тѣзи помощъ се възползуваха само онѣзи опълченци, които бѣха ранени въ началото на боя. Всичкитѣ други останаха въ рѣцѣтъ на Турцитѣ и, слѣдъ като били мжчени, били избити до единъ. Д-ръ Вязанковъ до толкса се билъ увлѣкълъ въ работата, щото безъ малко щѣлъ да попадне въ рѣцѣтъ на Турцитѣ. Той ги забѣлѣзвалъ, когато тѣ биле на 150—200 крачки отъ него. Благодарение на това, че коня му билъ не далеко отъ него, той е можалъ да се избави отъ смъртта. Понеже Турцитѣ се били появили почти отъ кѣмъ тила на Вязанкова, той прѣпусналъ коня си кѣмъ истокъ, и настигналъ генералъ Столѣтова, съ когото и отишълъ при Гурковия отрядъ.

Слѣдъ 25 минутна почивка Българското опълчение съ жалкитѣ си остатъци продължи отстъплението. Бѣше още видело, когато стигнахме при Туловата курия, гдѣто отряда се разположи за нощуване.

Моя вѣстовой Лилитка най-сетнѣ се показа:

— Ти кѣдѣ бѣше до сега, го запитахъ азъ. Защо не стоя тамъ, гдѣто ти бѣше мѣстото?